

Anyai szív

– Bocsánat, hogy zavarlak!

Pusztai Mária éppen egy háromhónapos kisfiút vizsgált, amikor benyitott a gyerekosztály főnövére.

– Tessék csak, Klaudia! – mosolygott a doktornő.

– Megjöttek Márk eredményei! – mondta a barátságos megjelenésű, ötvenes éveiben járó asszonyság, kezei között az említett beteg kartondossziájával.

Mária megtorpant a vizsgálat közben. Hát eljött ez a nap is! – gondolta magában.

– Köszönöm, Klaudia! Letennéd az asztalomra, kérek?

– Persze! – bólintott a nővér, és becsukta a szoba ajtaját.

Mária egyedül maradt a gyermekkel és a vizsgálóasztal mellett ácsorgó anyukával.

– Hát – kezdte kedélyesen csengő hangon Mária – minden rendben van a csöppséggel! Normális tempóban gyarapodik a súlya, és megfelelő a testmérete is.

– Nagyszerű! – örvendezett az anyuka – Akkor adhatok neki tápszert?

– Ha lehet, akkor minél nagyobb mértékben maradjon az anyatej! Ha apadni kezdene a tej, akkor iktasson be tápszert, hogy a kellő mennyiséget megkapja a baba. De semmi oka aggódní!

Az anyuka hálás mosollyal öltöztetni kezdte kisfiát.

– Akkor a következő alkalommal ismét lesz kötelező óltás, doktornő?

– Igen, negyedik hónapba fog lépni a kis krapek! – mosolygott az anyja kezei között mozgolódó kisbabára.

– Addig is minden jót kívánok!

– Köszönöm, doktornő! Egy hónap múlva ismét jövünk!

Mária kilépett a gyerekgyógyászat folyosójára. A rajzfilmfigurákkal díszített színes falakkal és a barátságos kórtermekkel a gyerekgyógyászat volt a legkedélyesebb osztály a kórházban. Persze gyakran törte meg a játékos idillt gyereksírás, és az igazán fülsiketítő ordítások csak úgy visszhangoztak a folyosón, de nevetésből is volt elég. Ezen az osztályon különösen türelmes személyzet látta el a betegeket. Itt valahogy jól együtt tudtak dolgozni az ápolók és az orvosok, mintha a gyerekekért való szolgálat nagyobb összefogásra készítetné a felnőtteket.

A szervezetséget és a jó hangulatot főként Pusztai Máriának, az osztályvezető főorvos asszonynak lehetett köszönni. A doktornő arról volt híres – a szakmai tekintélye mellett – az egész kórházban, hogy mindig, mindenkiel kedves volt, legyen az beteg vagy kolléga. Egy gyerekorvosnak fontos munkaeszköze a mosoly, és az évek alatt Máriának természetes reakciójává vált.

Hogy miért pont gyerekorvos lett? Sokan kérdezték tőle, és neki mindig egy válasz jutott az eszébe: a gyerekek igénylik a legnagyobb törődést. Egy gyermek egészsége, és hogy később kiegyensúlyozott, érett felnőtté váljon, a legnagyobb feladata a társadalomnak.

Tanulmányait Summa cum laude minősítéssel fejezte be, és az évfolyama egyik legígéretesebb medikusa volt. Így a professzorai számtalanszor el akarták csábítani más szakterületekre, és rezidens éve alatt is számos ajánlatot kapott különböző, jó hírű kórházaktól és klinikáktól. De Mária döntött, és udvariasan visszautasított minden nagy karriert kínáló ajánlatot. Ő gyerekekkel akart foglalkozni, és mindvégig ehhez tartotta magát.

Tanulmányai végeztével azonnal állást kapott a kórházban, és azóta nem is váltott munkahelyet. Persze rendszeresen vállalt ügyeletet más kórházakban és házi-orvosi praxisokban, de eszébe se jutott elhagyni első kórházát. A hűsége és szakmai teljesítménye hamar kitűnt kollégái körében. Amikor hajdani felettese nyugdíjba vonult, a vezetőség őt választotta meg az újszülött-, csecsemő- és gyermekgyógyászati osztály főorvosának, így a kórház történetében – a maga harminckét évével – Mária volt a legfiatalabb osztályvezető főorvos. Azóta hat év telt el, de az idő alig fogott szakmai lendületén és elhivatottságán. Kollégái, felettesei, páciensei egyaránt szerették, karrierjét nem csorbította semmilyen szégyen-folt, szóval a szakmai élete tiszta volt, és rendezett.

De persze a színfalak mögött volt egy üres, magányos szoba, amelyben szomorú kislányként bújt meg a magánélete. Mindig szemrevaló lány volt, aki után rendszerint vánszorogtak a komolytalan udvarlók. Szerény jelleme és bájos kedvessége több tinédzser fiúban is szerelmet gyújtott, de Mária sosem érzett igazán vonzalmat irántuk. Végül az elkésett szerelem az egyetemen talált rá, amikor beleszeretett egyik csoporttársába. Az volt az első olyan randevúja, amely előtt izgatott volt, és amelyre csak többszöri átöltözés után tudott elmenni. Kapcsolatuk jól indult, és átvészelte a nehéz medikus éveket is. Szerették egymást, és az egyetemi szerelemből érett felnőtt kapcsolat fejlődött ki. Rezidens éveik alatt összeköltöztek, és közösen tervezték a boldognak ígérkező jövőt. Miután anyagi helyzetük is stabilizálódott, a fiú megkérte Mária kezét. Mindketten akartak gyereket, így a házasság után következhetett a családalapítás, és egyben a fordulópont is. Máriának nem sikerült teherbe esnie. A hosszú és sikertelen próbálkozások után mind a ketten kivizsgáltatták magukat, hogy kiderüljön, hol van a hiba. Mária elsírta magát, amikor nőgyógyásza közölte vele a szomorú hírt, miszerint sohasem születhet gyermeke.

A sors kegyetlen iróniája, hogy egy olyan nőtől tagadta meg az anyaság áldását, aki igazán azzá szeretett volna válni. Valahogy mindig is ebben látta a kiteljesedését, már fiatal lányként is. A meddőség híre után persze igyekezte elnyomni magában a megrögzött vágyát, és valami új célt próbált a helyébe állítani. Férje, szülei, barátai mind segítettek neki ebben, és támogatták az alternatív lehetőségeket, a lombikprogramot, a mesterséges megtermékenyítést is. De sajnos ezek az alternatívák csak felesleges reménykeltéseknek bizonyultak, mivel már a meddőség diagnosztizálása óta lehetett sejteni, hogy nem sikerülhetnek. Az összes orvos azt tanácsolta Máriának és férjének, hogy felejtsek el a művi beavatkozásokat, mert csak idő- és pénzpocsékolás. Csak az örökbefogadás maradt egyetlen járható útnak, de amíg meglépheték és kivárhatták volna ezt a lehetőséget, addigra a harmonikus házasságon több sérülés keletkezett, mint amennyit az el tudott volna viselni.

Felszínre kerültek olyan nézeteltérések, amelyek fulánkként gyengítették Mária és a férje közötti viszonyt. Kiderült, hogy a szerelmük nem olyan erős, mint az egyéni igényeik. Mária görcsösen ragaszkodott a további beavatkozásokhoz, gyermekei együgyűséggel remélve valami csodában. Viszont orvosként maga is tisztában volt a minimális, szinte elhanyagolható esélyekkel. Fér-

je pedig egyre inkább lemondott felesége támogatásáról, miközben az adoptálás gondolatával sem tudott igazán kibékülni. A kapcsolatuk harmóniáját próbára tevő események során kiderült, hogy a férj nem akart minden áron apa lenni, így a sokadik sikertelen beavatkozás után felvetette az ötletet, hogy tegyék félre a családalapítás ötletét, és éljenek továbbra is csak ketten. Mária számára képtelenség volt ez az ötlet, és továbbra is anyaságra vágyott. Szerelmük egyre vékonyodott kettejük között, és egyre kevésbé bírta ki az egyéni igényekből fakadó terhet, míg végül az öröknek hitt kötelék elszakadt. Négy év házasság és tizenkét év ismeretség után elváltak egymástól. Ezek után Mária egyedül élt egy társasházban, néhány kedves, de közönyös szomszédal.

A válással végződő megpróbáltatások után egyben kellett tartania magát. Nem akarta, hogy a magánélete kihasson szakmai életére, így egy sajátos szabály szerint élte mindennapjait; amint a kórház küszöbét átlépi, magára kell húznia a „mindig kedves, mindig mosolygós doktornő”-énjét, hogy ugyanúgy el tudja végezni a munkáját, ahogy eddig tette. A kollégák szemében megmaradt az, aki mindig is volt, és ilyenkor ő maga is eljátszhatta, hogy az élet megy tovább, és nincs semmi baj. A válás utáni két hónapban valóban nehezebb esett a megjátszott optimizmus, de egy idő után annyira megszokta a szerepét, hogy valóban jól érezte magát, amikor dolgozott, mert volt, ami elterelte a figyelmét. Megtanulta a kórházon kívül hagyni a magánéleti problémáit, és így továbbra is hasznosnak és nélkülözhetetlennek érezte magát. Szeretett segíteni másokon, és örömet érzett, amikor a sikerélmények megerősítették abban, hogy jó orvos. Tudatosan a munkájával kezelte a magánéleti kudarcait, ami működőképes „terápiának” bizonyult.

De az életével való elégedetlenség a kórházon kívül leselkedett rá. Megvárta őt férj és gyerekek nélküli otthonában. Kellemetlen vendégként lábatlankodott az unalmas hétvégeken és a magányos éjszakákon.

Baráti körében már a legtöbbször volt gyerekük vagy ígéretes párkapcsolatuk. Emiatt elveszettek, elátkozottnak érezte magát, hiszen már benne volt abban a korban, amikor az egyedüllét miatt sajnálkozó, vagy épp lekicsinylő pillantásokat kapott más emberektől. Ilyenkor persze hitegette magát, hogy egyedül is képes boldog lenni, és nem kell függenie a bigott társadalmi elvárásoktól. De mélyen tudta, hogy itt korántsem társadalmi normákról van szó, hanem az önmagának állított elvárásokról. A saját magától elvárt céloknak nem tudott megfelelni, és nem tudott hazudni magának arról sem, hogy ez a családottság rendben van így. Nem tudta meghazudtolni önmagát, azt a lányt, aki csak családban tudta elképzelni az egyéni boldogságát.

Hitt abban, hogy ezek a problémák megoldódnak egyszer, és minden nappal egyre rövidül a nyomasztó elégedetlenség kora, de addig továbbra is egyedül fekszik le, és egyedül kel fel.

A mai nap azonban nem egy átlagos munkanapnak ígérkezett Mária számára. Amikor Klaudia, a főnővér bejelentette, hogy megjötték az egyik betege eredményei, tudta, hogy a délután nem lesz könnyű.

Márk, a kilencéves kisfiú cisztás fibrózisban szenvedett. Születése óta folyamatos kórházi kezelésre szorult az alacsony tüdőkapacitás, az emésztőszervi elégtelenség és a visszatérő gyulladáshoz vezető megbetegedések miatt. Két éve fokozatos romlásnak indult az állapota, így a szülők már nem tudták megoldani otthoni ellátását. Márkot felvették a kórház gyermekosztályára, és folyama-

tos megfigyelésben és kezelésben tartották. Amikor javult az állapota, hazaengedték egy kis időre, de a gyógyíthatatlan betegség miatt mindig visszakerült a kórház falai közé. Az utóbbi négy hónapban egyáltalán nem hagyhatta el az épületet. A speciális diéta, a lélegeztetőgép és a folyamatos gyógyszeres kezelés tartotta életben a kisfiút, de a prognózis szerint aligha lehetett harminc évnél többet jósolni neki. Márknak abban a tudatban kellett elviselnie a kezeléseket, hogy várhatóan még negyven éves kora előtt belehal a betegségébe.

A gyermekosztály munkatársai fokozott figyelemmel törődtek a kisfiúval. Márk otthona gyakorlatilag a kórház lett, itt élt, ide jött a magántanára, hogy a korának megfelelő tudást elsajátíthassa, és ide jártak a szülei meglátogatni. Nem élhetett úgy, mint a többi kilencéves gyerek.

A két év alatt Mária és Márk között szoros kapcsolat alakult ki. A doktornő mindent megtett a kisfiú egészségi állapotáért és a jókedvéért. Különlegessé tette kis betege monoton mindennapjait. Számtalanszor benn maradt műszak után, hogy tanuljon vele, vagy hogy együtt játszanak. Éjszakánként gyakran ült az ágya mellett, és mesét olvasott a kisfiúnak. Születésnapján Mária volt az első, aki felköszöntötte, a december ötödikei éjszakán ő csempészett az ágy melletti ablakpárkányra mikuláscsomagot, amelyben olyan édességek voltak, amiket Márk szabadon ehetett a betegsége ellenére. Mindig kedvében járt, hogy a kisfiúban elnyomhassa azt a hiányérzetet, amellyel a betegsége miatt minden nap szembe kellett néznie. De az együtt töltött idő hatására nemcsak a kisfiú érzett kötődést a doktornő iránt.

Mária végigsétált a gyermekosztály színes folyosóján, hogy az orvosi szobában átnézzék Márk utolsó laborvizsgálati eredményeit, és kitöltse a zárójelentést, amely után a kisfiú elhagyhatja az intézményt. A szobában már az asztalán heverték a dokumentumok. Leült a székére, és nekilátott a papírmunkának.

Márk apja új, jobban fizető állást vállalt el, így a család anyagi helyzete stabilabbá vált, ezáltal Márk kezelésének költségeit is könnyebben tudták fizetni. Viszont az állás betöltéséért a családnak költöznie kellett. Márkra új város, új kórház várt, ismeretlen orvosokkal és szakemberekkel. Két év után el kellett hagynia a kórházat, és el kellett búcsúznia az itteni, már-már családdá vált közösségtől, köztük Máriától is.

Hirtelen kopogás zavarta meg a papírmunka közben.

– Szabad! – szökött Mária az ajtó felé fordulva.

Klaudia nyitott be egy nagy csomag pelenkával a kezében.

– Csak azért szólok be, mert most beszéltem Márk szüleivel – újságolta Klaudia. – Négykor vinnék el Márkot. Már szóltam mindenkinek a tortáról meg a búcsúzkodásról.

A doktornő Klaudiával együtt tervezte a tortás búcsúztatást, hogy mégiscsak különleges módon vegyenek búcsút Márktól. Mária már egy hete konzultált a kórház dietetikusával, Ildivel, hogy Márk étrendjének megfelelő tortát tudjon vásárolni, és szerencsére a dietetikus ismert is egy speciális cukrászatot a városban, ahonnan meg tudták rendelni a süteményt.

– Kösz, Klaudia! – mosolygott keserédesen Mária. – Épp a zárójelentést írom, utána majd lemegyek a konyhára, hogy felhozzam a tortát.

Ránézett az asztali órájára. Már fél egy is elmúlt.

– Olyan négy óra magasságában tudjuk átadni a tortát, amint Márk szülei megérkeznek.

– Ja, lent van Ildinél? – csodálkozott Klaudia. – Kedves tőle, hogy elhozta. Azt hittem, te mész majd érte.

– Ildi ajánlotta fel, hogy beugrik reggel a cukrászdába. Azt mondta, közel van neki, és a tulajdonost is ismeri. Nekem egy negyvenperces kitérő lett volna.

Klaudia hátrasímitotta bozontos fekete fürtjeit, majd a kilincse tette kezét.

– Akkor ez is megvan! Majd mondd, hogy mennyivel jövünk a többiekkel! Tudod, hogy nem engedjük, hogy te fizesd az egészet! – kacintott Klaudia. – Na de megyek, az újszülötteknél kakizápor van!

– Rendben! – biccentett Mária. – Sok sikert!

Miután újra egyedül maradt a szobában, folytatni kezdte a zárójelentést. Sok volt a teendője, de az volt a legfontosabb, hogy Márk ügyeit elintézzze.

Miután végzett, összegyűjtötte a papírlapokat, és betette egy kartondosziéba, és ráírta Márk nevét. Felállt az asztaltól, és magához vette tárcáját, hogy lemenjen a földszintre a tortáért. Kilépett az ajtón, majd ráfordítva a kulcsot, elindult a gyerekosztály kijáratára felé.

A gyerekosztály a keleti szárny negyedik emeletén, két párhuzamos folyosón volt kialakítva. Az egyik folyosót az újszülöttek elhelyezésére és a csecsemők ellátására szolgáló termék alkották. A másik folyosón az egy és tizennyolc év közötti betegek szobáin kívül a két betegvizsgáló és az orvosi szoba kapott helyet. A két oldalt a nővérpult és nővérszoba, az osztály raktárhelyiségei és a mosdók választották szét. Az osztály bejáratánál félkörívben találkozott a két különálló folyosó.

A késő őszi influenzaszезonra való tekintettel egészen sok gyereket kellett felvenni az osztályra, így a kis szobákat megtöltötte a gyerekzsivaj. Néhány aggódó szülőt is lehetett látni a szobákban, amint épp a gyerekükkel foglalkozó ápolónőt faggatták. Mária igyekezett gyorsan végigmenni a folyosón, még mielőtt az egyik szülő őt is feltartóztatja valamivel.

A félkörívhez érve megtorpant az egyes számú kórterem előtt. Ebben a szobában lakott Márk. A kisfiú kérésére az ajtót sosem csukták be, résnyire mindig nyitva állt. Mária egy pillanatra be akart nyitni a szobába, de mielőtt a kilincserő nyúlt volna, meggondolta magát. Majd ha felhozta a tortát, utána bemegy beszélgetni Márkóval. Most nem érzett hozzá erőt, és tudta, hogy nem sikerülne leplezni szomorúságát a kisfiú előtt. Márpedig Máriának semmiképpen sem volt szabad rosszkedvet mutatnia Márkó utolsó napján. Csak vidáman, ahogy eddig is! – biztatta magát a doktornő. Míg megjárja a földszintet, addig kiszellőzteti a fejét, és összeszedi magát.

Mária elsétált az egyes számú ajtó előtt, és a gyerekosztály kijáratához ment. Kilökte az szárnyas üvegajtót, majd a lépcsőház felé vette az irányt. Mehetett volna lifttel is, aminek az ajtaja közvetlenül a lépcsőház mellett nyílt, de ő inkább sétálni akart. Addig is megnyugszik egy kicsit, talán.

*

Az emeletek közötti lépcsőfordulóhoz érve hallotta, ahogy a lifttartó kinyílik a harmadik emeleten. A liftből négy munkaruhás férfi lépett ki, és sétált el tétován a lépcső előtt. Mária felismerte a kórház gondnokait, akik már hetek óta felújítás alatt tartották a keleti szárny harmadik emeletét, ami azért volt kellemetlen, mert a munkálatokkal járó zaj felhallatszott a gyerekosztályra. A gyerekek pedig nem rajongtak a fűrógépek hangjaiért, és mivel a délutáni alvás rendszerint meghiúsult, a gyerekosztály személyzetének is komoly bosszúságot jelentett a fejlesztés.

– Szép napot, uraim! – köszönt feléjük.

A négy gondnok meglepetten nézett fel a lépcső irányába. Mária elmosolyodott a piszkos arcok láttán. Nem

tudta a nevüket, ezért a kinézetük alapján nevezte el a gondnokokat; a köpcös Buldózer, a fegyenc Rocker, az egérképű Suhanc és az öreg Dzsepetto. Ők alkották az „alagsori négyesfogatot”.

Mária kedvelte a négy férfit. Gyakran látta őket, ahogy egymás ugratásával és szabadszájú modorukkal teszik kellemesebbé a munkaidőt.

Ahogy meglátták a doktornőt, a négy alak fülig elvigyorodott, és szinte tökéletes összhangban visszaköszöntek. Mária egyszer szívesen elbeszélgetett volna velük. Talán azt is elleshette volna tőlük, hogyan is tud az ember könnyedén boldog lenni.

– Láttam, nagy munkában vannak itt az emeleten – mondta Mária, miután leért a lépcső aljára. Akart még mondani valamit, valami kedveset, de abban a pillanatban nem jutott eszébe semmi. Végignézte a négy férfi mosolyán, irigységet érzett. Irigyelte őszinte jókedvüket, hogy nem kellett megjárásniuk azt, amit neki igen.

– Csak így tovább! – mondta kimondatlan tisztelettel a gondnokoknak.

A magában köpcös Buldózernek becézett férfi négyük nevében válaszolt;

– Köszönjük doktornő, igyekszünk megfelelni! – majd az „alagsori négyesfogat” továbbállt a felújítandó épületrész felé.

Mária még egy pillanatig elmélázott a távolodó gondnokok jelenségén, majd folytatta útját a földszint irányába.

A dietetikai szolgálat az ebédlő és a betegek ételmezésére és a tálalás lebonyolítására kialakított üzem mellett volt egy kis szobában, amit hajdanán gyógyszerraktárnak használtak. A kórházban három nő végezte a dietetikai ellátást és az ételmezéssel kapcsolatos munkálatokat.

Az ebédlő folyosójára befordulva elsétált a „Dietetikus szolgálat” feliratú ajtóig, majd halk kopogás után belépett a szobába.

A hajdani raktárhelységben három irodai asztal volt elhelyezve. Helyszűke miatt két asztal egymásnak volt fordítva a fal mellett, a harmadik pedig a sarokban kapott helyet. Az összetolt asztaloknál két nő ült világoskék egyenruhában, és az előírásnak megfelelő fehér nadrágban. Ildikó, a középkorú, festett szőke hajú, vékony termetű fődietetikus épp a tálalási és diétás dokumentációt végezte az asztalán szerteszét heverő, összetűzött papírlapok forgatagában. Erika a maga 135 centiméterével alig látszódott ki az asztalán álló monitor mögül, amin serényen gépelt valamit.

– Sziasztok, csajok! – köszönt a szobába lépve Mária.

Ildikó gondterhelt arccal felnézett a papírlapok monoton fehérségéből, majd mintha egy pillanat alatt megszűnt volna az elvégzendő munka nyomása, kedélyesen üdvözölte a doktornőt.

– Szia, Marika! – majd a kezében gyűrődő papírlapot ledobva a többi közé, felállt az asztaltól.

– Helló, helló! – kukkantott ki a monitor mögül Erika. Vékony hangja tökéletesen illett alacsony termetéhez és babaarcú vonásaihoz.

– Csak nem a tortáért jöttél? – kérdezte két puszi között Ildikó. – Itt van a hűtőben, máris előveszem! – mutatott az ajtó melletti sarokban álló kis hűtőszekrényre.

– Igen, azért jöttem! – mondta Mária, miután körbenézett a kis teremben. – Lili hol van? Most ő tálal?

– Igen, szívják egymás vérit a konyhásokkal – kuncogott Ildi, miközben kinyitotta a hűtő ajtaját, és kiemelte a kartondobozba csomagolt tortát.

– Mennyivel is tartozom? – fordult a dietetikus felé Mária. előhúzva köpenye zsebéből tárcáját.

– Négyezer-ötszáz lesz. Régi ismerősöm a tulaj, így csak az anyagárat számolta fel.

– Óh! – mosolygott hálásan Mária. – De kedves! Azt hittem, tíz alatt nem lesz meg.

– Hát igen, az ilyen extra tortákért pofátlan árat el lehet kérni – bólogatott Ildikó –, de a kapcsolatok is aranyat érnek!

Mária elővette az említett árnak megfelelő bankjegyeket, és letette az asztalra.

– Nagyon köszönöm, Ildikó! Óriási segítség volt! – hálálkodott Mária, majd szerényen hozzátette: – Márkó nagyon fog örülni neki!

– Biztosan! Az egyik legkedvesebb betegünk volt! – szólalt meg Erika vékony hangja a monitor mögül.

– Ha tudtok, akkor nézzetek fel! Négykor búcsúznak Márkótól.

– Nem ígérhetünk semmit! Kissé el vagyunk havazva, de ha úgy van, akkor felnézünk – mondta Erika, majd gyorsan hozzátette: – Tegnap voltunk fenn, és akkor úgy-ahogy elkészöntünk tőle.

Mária kihallotta a szavak mögött az egyértelmű nemet. Kicsit csalódott volt, de megértette a kolléganőit. Ők betegként tekintettek a kisfiúra, és köztük nem alakult ki olyan erős kapcsolat, mint közte és Márk között.

– Rendben van! – mondta jól bejártott mosolyával, majd az ajtón kilépve elkészönt a dietetikusoktól: – További szép napot, csajok!

(Folytatjuk)

Kérdőív folyóiratunkról

Lapunk a „jézusi tájékozódás folyóirata”-ként határozza meg önmagát, azonban szerkesztőségünk úgy véli, e jézusi tájékozódás nem nélkülözheti az olvasók körében végzett tájékozódást; főleg most, amikor lapunk további sorsának kérdése is felmerült bennünk.

Az alábbi kérdőíven szeretnénk visszajelzést kérni Kedves Olvasóinktól, hogy megtudjuk, milyennek látják folyóiratunkat, és milyen irányban képzelik el jövőjét. Kérjük, segítse munkánkat az alábbi kérdőív online kitöltésével: <https://forms.gle/GFogPqadCbwoZF4Y7> (Lásd a honlapunkon kattintható formában!)

Végső esetben papíron is visszaküldhető a kérdőív az alábbi címre: Bajnok Dániel, 1089 Bp., Reguly Antal utca 18. *Határidő: 2021. december 31.* A válaszadás önkéntes és névtelen. Minden Kedves Olvasónk visszajelzését hálásan köszönjük!

Az ÉV szerkesztői
<http://ertedvagyok.hu/>
gromonandras@gmail.com

A kitöltő életkora (év):

A kitöltő neme: férfi – nő

Tartozik-e Bokor-közösséghez? igen – nem

* * *

I. Milyennek látja most az ÉV folyóiratot?

Kérjük, értékelje 1-től 5-ig terjedő skálán, hogy mennyire érzi igaznak magára nézve az alábbi állításokat az elmúlt néhány évre vonatkozóan!

1. Rendszeres olvasója vagyok az ÉV-nek.
(1: egyáltalán nem – 5: minden számot kézbe veszek)
 2. Alapos olvasója vagyok az ÉV-nek.
(1: egyáltalán nem – 5: minden cikket elolvasok)
 3. Általában véve elégedett vagyok az ÉV-vel.
(1: egyáltalán nem – 5: tökéletesen)
 4. Jellemzően ilyen formátumban olvasom az ÉV-et:.....
(1: csak nyomtatva – 5: csak elektronikusán)
 5. Ilyen gyakran olvasom az egyes rovatokat:
(1: soha – 5: mindig)
- Tanulmányok: Meditáció: Interjú:
Megemlékezés:..... Vasárnapi elmélkedések:.....
Környezetvédelem: Archivum:
Gyerekeknek (Moha-mese): Egyéb:

II. Milyennek képzeled a jövőben az ÉV-et?

Kérjük, értékelje 1-től 5-ig terjedő skálán, hogy mennyire érzi igaznak magára nézve az alábbi állításokat a következő néhány évre vonatkozóan!

1. Fontosnak tartom, hogy az ÉV nyomtatott formában is megjelenjen.
(1: egyáltalán nem – 5: nagyon fontosnak tartom)
2. Fontosnak tartom, hogy az ÉV kéthavonta megjelenjen.
(1: egyáltalán nem – 5: nagyon fontosnak tartom)
3. Fontosnak tartom az ÉV honlapjának fejlesztését.....
(1: egyáltalán nem – 5: nagyon fontosnak tartom)
4. Vállalna-e Ön szerepet az ÉV működésének javításában? (aláhúzással jelölje)
Saját írások beküldésével – Idegen nyelvű anyagok felderítésével – Idegen nyelvű anyagok magyarra fordításával – Informatikai szaktudással – A szerkesztőség munkájába való bekapcsolódással – Egyéb (lásd 6. pont)
5. Amennyiben szívesen segít a fentiek bármelyikében, kérjük, adja meg elektronikus címét (e-mail), VAGY vegye fel a kapcsolatot a szerkesztőséggel!
6. Mit olvas legszívesebben, illetve mit hiányol leginkább lapunkból? Min változtatna, hogy az ÉV jobban betölthesse küldetését? Írja meg nekünk!